

Daniels Bog – Nummer seksoghalvfjerds

Åbningen af profetierne: Forkastelsen af lyset i 1856 og dens konsekvenser

Jeff Pippenger

2024-02-09

I 1856 blev lyset om de »syv tider« forseglet op, og i 1863 blev dette lys forkastet. Profeten fra Juda bragte lyset til den ugudelige konge Jeroboam, og Jeroboam forkastede lyset. Esajas bragte det samme lys til den ugudelige kong Akaz, og også han forkastede det. Fordi de afviste lyset forbundet med Siloamdammen, blev både Jeroboams rige (det nordlige) og Akaz' rige (det sydlige) ført i fangenskab af en konge fra nord, henholdsvis i 723 f.Kr. og 677 f.Kr.

Moses i Arons oprør, Esajas hos Akaz og Jeremias hos andre konger repræsenterede de trofaste i millerithistorien, som alle repræsenterede lysets budbringere i de sidste dages oprør. Den „første“ sidste-dages-krise i 1863 og den „sidste“ sidste-dages-krise i det „store jordskælv“ i Åbenbaringen kapitel elleve (den snart kommende søndagslov) er repræsenteret ved alle disse profetiske linjer. Profeten fra Juda repræsenterer en profet, som faldt fra sit ansvar og til sidst bliver begravet i den samme grav som frafalden protestantisme. Hans død og hans begravelse var en følge af, at han valgte at spise og drikke den kost, som den løgnagtige profet fra Betel tilbød.

Dommen over at blive overvundet af pavedømmet (Assyriens konge) ved søndagsloven, som blev forudbilledet ved adspredelsen af Jeroboams og Akaz' nordlige og sydlige riger, stemmer overens med den judæiske profets skæbne, for han døde mellem en „løve“ og et „æsel“. „Løven“ er symbolet på Babylon, som i de sidste dage er pavedømmet.

Og det skete, efter at han havde spist brød og drukket, at han sadlede æslet for ham, det vil sige for den profet, som han havde fået til at vende tilbage. Og da han var draget bort, mødte en løve ham på vejen og dræbte ham; og hans lig blev kastet på vejen, og æslet stod ved siden af det, løven stod også ved liget. Og se, mænd kom forbi og så liget ligge kastet på vejen og løven stå ved liget; og de kom og fortalte det i den by, hvor den gamle profet boede. Og da profeten, som havde fået ham til at vende tilbage fra vejen, hørte det, sagde han: Det er den Guds mand, som var ulydig mod Herrens ord; derfor har Herren overgivet ham til løven, som har sønderrevet ham og dræbt ham, efter Herrens ord, som han havde talt til ham. Og han talte til sine sønner og sagde: Sadel æslet for mig. Og de sadlede det. Og han drog af sted og fandt hans lig ligge kastet på vejen, og æslet og løven stod ved liget; løven havde ikke ædt liget og havde heller ikke sønderrevet æslet. Og profeten tog Gudsmandens lig op og lagde det på æslet og bragte det tilbage; og den gamle profet kom til byen for at sørge over ham og begrave ham. Og han lagde hans lig i sin egen grav; og de sørgede over ham og sagde: Ak, min broder! Og det skete, efter at han havde begravet ham, at han talte til sine sønner og sagde: Når jeg er død, da begrav mig i den grav, hvori Gudsmanden er begravet; læg mine ben ved siden af hans ben. For det ord, som han råbte ved Herrens ord imod alteret i Betel og imod alle husene på offerhøjene, som er i Samarias byer, skal visselig gå i opfyldelse. 1 Kong 13:11–32.

Den judæiske profet døde mellem to symboler. Løven er et symbol på Babylon, og det moderne Babylon i de sidste dage er Nordens konge, som går sin ende i møde uden nogen til at hjælpe ham i Daniels bog kapitel elleve, vers femogfyrre. Tegnet på hans myndighed er tilbedelsen af solen, som er den fjerde vederstyggelighed, og hvor den fjerde generation af laodikeisk adventisme fremstilles som bøjet mod solen i Ezekiels bog kapitel otte. I Millers drøm fik han vist, at ikke alene blev juvelerne spredt og dækket til, men også at selve skrinet, som repræsenterede Bibelen, blev revet itu.

I adventismens tredje generation blev arbejdet med at indføre brugen af de såkaldte moderne bibeloversættelser fremmet af adventismens ledelse. Disse såkaldte moderne oversættelser blev afledt af et fordærvet sæt manuskripter, som fremmes af syndens menneskes teologer og det frafaldne protestantisme. Millers skrin var King James Version, som blev oversat fra de ufordærvede manuskripter.

Ved den fjerde generation af laodikeisk adventisme havde kirken sluttet sig til Verdensrådet af Kirker, en sammenslutning af den romerske kirke og hendes døtre. Adventismen hævdede i årevis, til gavn for deres sovende hjord, at de blot var „observatører“ i Verdensrådet af Kirker, indtil den onde sammenslutnings vedtægter afslørede, at status som „observatør“ repræsenterer et fuldt stemmeberettiget medlem!

I deres fjerde generation tildelte de to gange „syndens menneske“ en guldmedalje. Mindst én af medaljerne bar præg af den katolske forståelse af Kristi andet komme, idet den fremstillede Jesus sætte sin fod på jorden ved sin genkomst, og den omfattede en katolsk solglorie bag Kristus samt den katolske forkortede gengivelse af det fjerde bud, som blot lød: „Kom hviledagen i hu.“ I en retssag (hvilket er en juridisk erklæring) afgav Generalkonferencens præsident vidnesbyrd, hvori han erklærede, at Syvendedags Adventistkirken tidligere troede, at pavedømmet var antikrist, men at hans kirke for længst havde henvist denne tro „til historiens skraldebunke.“

Den fjerde vederstyggelighed (generation) er dér, hvor de femogtyve ledere for menigheden i Jerusalem bøjer sig for solen. De gradvise vederstyggeligheder begyndte med nidkærhedens billede, som blev opstillet ved indgangen og markerede begyndelsen. Profeten fra Juda ender med at blive begravet sammen med frafaldent protestantisme, og løven (Babylon) dræber ham, for han vendte tilbage til den frafaldne protestantismes metodologi og er derfor ude af stand til at erkende, at det er Rom, der stadfæster synet; og hvor intet syn stadfæstes ved symbolet på syndens menneske, ender man til sidst på syndens menneskes side.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af Ordet, som undlader at se betydningen af antikrist, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side.“ Kress Collection, 105.

Den judæiske profet blev begravet sammen med den løgnagtige profet fra Betel, som identificerede ham som sin „broder“, og han blev fundet død mellem to symboler. „Løven“ repræsenterede hans manglende forståelse af antikrist, og „æslet“ er et symbol på islam. Det laodikeiske adventisme har allerede gennem sin tavshed vedrørende den 11. september 2001 vist, at det ikke erkender, at emnet om islam i det tredje ve er midnatsråbet, den sene regns budskab. Manglende erkendelse af den sene regns budskab er død! Den sene regn begyndte den 11. september 2001, da den mægtige

engel i Åbenbaringen atten steg ned, da New York Citys store bygninger blev styrtet ned. „Regnen“ er et budskab, og budskabet må erkendes for at blive modtaget.

„Vi må ikke vente på den sene regn. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig den nådes dug og byger, der falder over os. Når vi samler lysglimtene op, når vi sætter pris på Guds visse miskundheder, han, som elsker, at vi stoler på ham, da vil ethvert løfte blive opfyldt. [Esajas 61,11 citeret.] Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 984.

„hele jorden“ ved, hvad der skete den 11. september 2001, men for at modtage det budskab, som begynder dér og til sidst oplyser hele jorden med Guds herlighed, må budskabet erkendes. Ordet „erkende“ betyder „at genkalde sig eller genvinde kundskaben om, enten med en tilkendegivelse af denne kundskab eller ikke. Vi genkender en person på afstand, når vi erindrer, at vi har set ham før, eller at vi tidligere har kendt ham. Vi genkender hans ansigtstræk eller hans stemme.“ Webster's Dictionary fra 1828.

Den eneste måde, hvorpå en laodikeisk adventist kan genkende budskabet om den sildige regn, som ankom den 11. september 2001, er, hvis vedkommende erkender, at han tidligere har set den samme manifestation af guddommelig magt. Den 11. august 1840 steg den mægtige engel i Åbenbaringen ti ned, da profetien om Islams andet ve blev opfyldt. Denne historie blev fuldkomment gentaget, da den mægtige engel i Åbenbaringen atten den 11. september 2001 steg ned, da profetien om Islams tredje ve blev opfyldt, og at undlade at genkende Islam i det tredje ve er at blive båret af det vilde arabiske æsel til den død, som tilvejebringes af det moderne Babylons løve.

Efraims drankne, som ikke kan læse den bog, der er beseglet, kan ikke se gentagelsen af den milleritiske historie, for denne erkendelse bygger på senregnsens metodologi: »linje på linje«. Forestillingen om, at åbenbarelsen af Guds kraft i den milleritiske historie gentages i de sidste dage, kan ikke opretholdes ved den metodologi, som frafaldent protestantisme og katolicisme anvender.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende rækkevidde og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbarelse af Guds magt; den første engels budskab blev bragt til enhver missionsstation i verden, og i nogle lande fandtes den største religiøse interesse, som er blevet bevidnet i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgås af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.“ The Great Controversy, 611.

Det moderne Israels blinde ledere tvinges af deres metode til at forkaste den sandhed, at der i de sidste dage vil ske en gentagelse af åbenbarelsen af Guds kraft, således som det var i tidligere år.

”Her ser vi, at kirken — Herrens helligdom — var den første, der mærkede slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, som Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde svigtet deres betroede ansvar. De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at se efter mirakler og den tydelige åbenbaring af Guds magt

som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil ikke gøre godt, og heller ikke vil Han gøre ondt. Han er for barmhjertig til at besøge sit folk med dom. Således er 'fred og tryghed' råbet fra mænd, som aldrig mere vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der mærker den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen." Testimonies, bind 5, 211.

Den laodikeiske blindhed hos de lærde mænd, som hersker over Jerusalems ulærde, gør dem ude af stand til at erkende den sildige regn; for de anvender ikke alene en fordærvet bibelsk metodologi, men de slutninger, som deres falske ræsonnement leder dem til, sætter dem også i en position, hvor de vil benægte enhver fremtidig tilkendegivelse af Guds kraft, som i tidligere tider. Dog fastslår Malakias 3, at når pagtens Engel renser Levis sønner, da skal offergaven være som i fordums dage.

„Det sande Vidne erklærer: 'Jeg kender dine gerninger.' 'Omvend dig, og gør de første gerninger.' Dette er den sande prøve, beviset på, at Guds Ånd virker i hjertet for at gennemtrænge dig med sin kærlighed. 'Jeg vil snart komme over dig og flytte din lysestage bort fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.' Menigheden er som det ufrugtbare træ, der, idet det modtager dug og regn og solskin, burde have frembragt en overflod af frugt, men hvor den guddommelige ransagelse intet finder uden blade. En højtidelig tanke for vore menigheder! ja, højtidelig for hvert enkelt menneske! Guds tålmodighed og langmodighed er vidunderlig; men 'hvis du ikke omvender dig,' vil den blive udtømt; menighederne, vore institutioner, vil gå fra svaghed til svaghed, fra kold formalitet til død, mens de siger: 'Jeg er rig og har fået overflod og mangler intet.' Det sande Vidne siger: 'Og du ved ikke, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.' Vil de nogensinde klart se deres tilstand?"

"Der skal i menighederne ske en vidunderlig åbenbarelse af Guds kraft, men den vil ikke virke på dem, som ikke har ydmyget sig for Herren og åbnet hjertets dør ved bekendelse og omvendelse. I åbenbarelsen af den kraft, som oplyser jorden med Guds herlighed, vil de kun se noget, som de i deres blindhed anser for farligt, noget, som vil vække deres frygt, og de vil ruste sig til at modstå det. Fordi Herren ikke virker i overensstemmelse med deres forestillinger og forventninger, vil de modarbejde værket. 'Hvorfor,' siger de, 'skulle vi ikke kende Guds Ånd, når vi har stået i værket så mange år?'—Fordi de ikke gav agt på advarslerne og påkaldelserne i Guds budskaber, men bestandigt sagde: 'Jeg er rig og har fået overflod og mangler intet.' Talent og lang erfaring vil ikke gøre mennesker til lyskanaler, medmindre de stiller sig under Retfærdighedens Sols klare stråler og kaldes og udvælges og beredes ved Helligåndens udrustning. Når mennesker, som håndterer hellige ting, ydmyger sig under Guds mægtige hånd, vil Herren ophøje dem. Han vil gøre dem til mennesker med åndelig dømmekraft—mennesker rige på hans Ånds nåde. Deres stærke, selviske karaktertræk, deres stædighed, vil ses i det lys, som skinner fra verdens Lys. 'Jeg vil komme over dig i hast og flytte din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.' Hvis I søger Herren af hele jeres hjerte, vil han lade sig finde af jer." Review and Herald, 23. december 1890.

Den judæiske profets død er fremstillet både ved det moderne Babylons „løve“, som er det profetiske symbol, der etablerer synet på den profetiske historie, og også ved „æslet“. Den første

omtale af islam i Skrifterne er, når Ismael introduceres som en „vild mand“.

Og han skal være som et vildæsel blandt mennesker; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16,12.

Loven om den første omtale i Skrifterne fastslår, at alle symbolets karakteristika skal være indeholdt deri; thi Guds Ord er et sædekorn, og et sædekorn besidder alt det DNA, der er nødvendigt for at føre hele planten til fuld udfoldelse. Det ord, der oversættes med „vild mand“, er ordet for „det vilde arabiske æsel“. „Æslet“ er i sandhedens Skrifter et af islams symboler.

Budskabet hos Ezekiel i kapitel syvogtredive, som bringer de døde ben til live, så de rejser sig som en mægtig hær, er islams budskab i det tredje Ve, og dette budskab er de sidste dages Midnatsråbs budskab. Søster White lærer direkte, at Kristi triumferende indtog i Jerusalem repræsenterede Midnatsråbets budskab.

„Midnatsråbet blev ikke så meget båret frem ved argumenter, skønt Skriftens bevisførelse var klar og afgørende. Der ledsagede det en tilskyndende kraft, som bevægede sjælen. Der var ingen tvivl, intet spørgsmål. Ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem strømmede det folk, som var samlet fra alle dele af landet for at holde højtiden, til Oliebjerget, og da de sluttede sig til skaren, som ledsagede Jesus, greb de stundens inspiration og bidrog til at forøge råbet: ‘Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!’ [Matthew 21:9.] På samme måde følte de vantro, som strømmede til adventistmøderne—nogle af nysgerrighed, andre blot for at spotte—den overbevisende kraft, der ledsagede budskabet: ‘Se, Brudgommen kommer!’“ Spirit of Prophecy, bind 4, 250.

Jesu Kristi Åbenbaring er det sidste budskab, som forseglingen tages af i de sidste dage, og det omfatter islam i det tredje Ve. Da Kristus, som er det budskab, der blev åbnet, drog ind i Jerusalem og således foregreb de sidste dages Midnatsråb, blev Han båret (Hans budskab blev båret) af et „æsel“. Det endelige budskab om Kristi retfærdighed bæres af islam.

Islam var, er og vil være en vild mand, sådan som det er fremstillet ved det vilde arabiske æsel, og enhver, som ønsker at se (og der er mange, som ikke ønsker at se), kan let „erkende“, at den krigsførelse, som nu udøves af islam, er vildt vanvid. Villigheden til at begå selvmord i den tro, at der vil være en stor seksuel belønning i det hinsidige, er satanisk vanvid. Den første omtale af islam angav, at islam ville være en vild mand.

Islams krigsførelse bringer hele menneskeheden sammen for at kæmpe den tiltagende krigsførelse under det tredje Ve. Islam er den profetiske logik for gennemførelsen af en énverdensregering, og globalisterne lærer, at de med vilje førte jøderne tilbage til Israels land efter Anden Verdenskrig, for at de kunne bruge Islams gamle had mod jøderne til at igangsætte en tredje verdenskrig. Globalisterne tror og har i årtier lært, at de vil få brug for en tredje verdenskrig for at frembringe deres énverdensregering. Globalisternes fordærvede motiver, således som de er udtrykt med deres egne ord, passer ind i Islams bibelske rolle.

Muligvis er det alvorligste element i Ismaels profetiske DNA, i det vers, hvor han først nævnes, den kendsgerning, at hans ånd, som er en „vild mands“ ånd, „bor i nærværelse af alle sine brødre“.

Forestillingen om, at det kun er visse sekter af radikal islam, der vil være involveret i det tredje Ve, stemmer ikke overens med Guds Ord. Den almindelige politisk korrekte opfattelse, at der i enhver religiøs overbevisning findes nogle få brodne kar, og at flertallet inden for den muslimske religion er fredselskende borgere, stemmer hverken overens med deres egen hellige bog eller med Bibelen.

Koranen lærer, at det er enhver Allahs tilhængers pligt at bringe hele verden i overensstemmelse med sharialoven, og den første omtale af islam i Første Mosebog identificerer, at Ismaels „vildmands“-ånd vil være i enhver islams tilhænger. Koranen lærer sine tilhængere direkte at foregive anstændighed, når de lever i områder, hvor de endnu ikke har evnen til at påtvinge befolkningen deres religiøse herredømme, ligesom katolicismen.

Profeten fra Juda konfronterede Jeroboam, da hans kongerige først blev indviet. Frafalden protestantisme begyndte i 1844, og den blev straks konfronteret af milleritisk adventisme, som var gået ind i Det Allerhelligste og havde opdaget Guds lov, herunder sabbatten på den syvende dag. Milleritisk adventisme blev, som repræsenteret ved Jeremias, fortalt at vende tilbage til Gud, men aldrig at vende tilbage til „spotternes forsamling“. Profeten fra Juda fik befaling om ikke at vende tilbage samme vej, som han var kommet, og heller ikke at spise eller drikke den løgnagtige profet fra Betels mad, men det gjorde han. Profeten fra Judas død blev symbolsk anbragt mellem to symboler, som repræsenterede pavedømmet og islam. Laodikeisk adventisme kan ikke se disse to sandheder, for i 1863 stak de selv deres egne åndelige øjne ud og påbegyndte processen med at tildække de juveler og den metodologi, som William Miller anvendte for at grundfæste adventismens fundament, med falske mønter og juveler og med den metodologi, der tilhører frafalden protestantisme og katolicismen.

„Manden med snavskost“ fejer nu sit gulv og genopretter juvelerne og giver dem til Miller, for at han kan lægge dem på sit bord, men adventismen er blindet af den tro, at de er restfolket, som blev oprejst som Hans folk i 1844.

Og tænk ikke at sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader; for jeg siger jer, at Gud af disse sten kan opvække børn for Abraham. Og allerede nu ligger øksen ved træernes rod; derfor bliver hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugget om og kastet i ilden. Jeg døber jer ganske vist med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære hans sko; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden; men avnerne skal han brænde op med uudslukkelig ild. Matthæus 3:9–12.

Laodikeisk adventisme vil blive udspyet af Herrens mund, undtagen de enkeltpersoner, som måtte omvende sig. Laodikeisk adventisme skal begraves i den samme grav, som det tidligere pagtsfolk, der forkastede Millers budskab, er begravet i; for de er nu også et tidligere pagtsfolk i forhold til de hundrede og fireogfyrr tusind. Oprøret i 1863 illustreres ved profeten, som kom fra Juda, og som også efterlod en forudsigelse om kong Josija.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

“I stedet for at blive som verden skal vi blive mere og mere forskellige fra verden. Satan har sluttet sig til kirkerne og vil fortsætte med at slutte sig til dem i en mesterlig bestræbelse imod

Guds sandhed. Alt, hvad der gøres af Guds folk for at trænge ind på verden, vil fremkalde beslutsom modstand fra mørkets magter. Fjendens sidste store konflikt vil være en højst beslutsom konflikt. Det vil være det sidste slag mellem mørkets magter og lysets magter. Ethvert sandt Guds barn vil kæmpe tappert på Kristi side. De, som i denne store krise tillader sig selv at stå mere på verdens side end på Guds side, vil til sidst stille sig helt på verdens side. De, som bliver forvirrede i deres forståelse af Ordet, som undlader at se antikrists betydning, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Nu er der ingen tid for os til at assimilere os med verden. Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver bør forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv."

"Herren er ved at straffe verden for dens misgerning. Han er ved at straffe de religiøse samfund for deres forkastelse af det lys og den sandhed, som er blevet givet dem. Det store budskab, som forener den første, den anden og den tredje engels budskab, skal gives til verden. Dette skal være tyngden i vort arbejde. De, som virkelig tror på Kristus, vil åbent rette sig efter Jehovas lov. Sabbatten er tegnet mellem Gud og hans folk, og vi skal synligt gøre vor overensstemmelse med Guds lov kendelig ved at holde sabbatten. Den skal være kendetegnet på forskellen mellem Guds udvalgte folk og verden. Det betyder meget at være tro mod Gud. Dette indbefatter sundhedsreformen. Det betyder, at vor kost må være enkel, og at vi må være afholdende i alle ting. De mange slags mad, som så ofte ses på bordene, er ikke nødvendige, men i høj grad skadelige. Sind og legeme skal bevares i den bedst mulige sundhedstilstand. Kun de, som er blevet oplært i kundskaben om og frygten for Gud, bør vælges til at bære ansvar. De, som længe har været i sandheden, men som dog ikke kan skelne mellem retfærdighedens rene principper og det ondes principper, hvis forståelse med hensyn til retfærdighed, barmhjertighed og Guds kærlighed er formørket, bør fritages for ansvar."

„Gud har vigtige lærdomme, som hans folk må tilegne sig. Havde disse lærdomme været tilegnet tidligere, ville hans sag ikke være dér, hvor den er i dag. Én ting må gøres. Sandheden må ikke tilbageholdes for prædikanter eller mænd i ansvarsfulde stillinger af frygt for at pådrage sig deres mishag. Til vore institutioner skal der knyttes mænd, som med sagtnodighed og i visdom vil forkynde hele Guds råd. Guds vrede optændes mod dem, som i kødelig tryghed og hovmod har vist foragt for hans ledelse. De bringer sagens fremgang i fare.“

»Enhver falsk vej er et bedrag, og hvis den opretholdes, vil den til sidst føre til ødelæggelse. Derfor tillader Herren, at de, som fastholder falske planer, bliver ødelagt. Netop på det tidspunkt, hvor ros og smiger høres, kommer pludselig ødelæggelse. Der er nogle, som, uanset at de kender den irettesættelse, andre har modtaget på grund af utroskab, vender sig bort fra formaning. Disse er dobbelt skyldige. De kendte Herrens vilje og gjorde den ikke. Deres straf vil stå i forhold til deres skyld. De ville ikke give agt på Herrens ord.« Kress Collection, 105, 106.